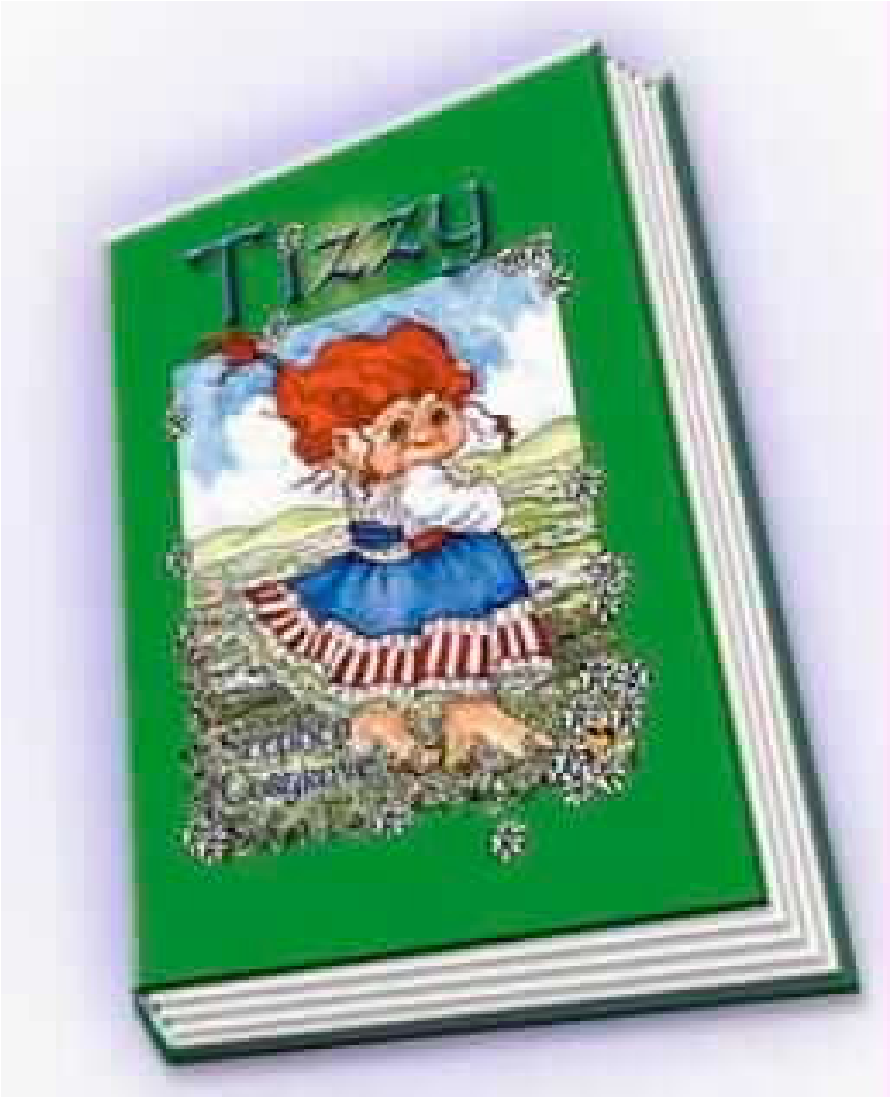

טיזי

סטפן קוסגרובה

book-pop.com

הנה הקסם! כי אנחנו בארץ טולדרול, ובארץ זו חיים יצורים דמויי פיות הקרויים טרולים. הצחוק שלהם נשמע כמו פעמוני זכוכית כאשר הם מתרוצצים ומחפשים אבני-לב.
אבני-לב הם חשובות כי כשאתה מחזיק אחת ומביע משאלה, חלום מיוחד מתגשם.
כשתחזיק אבן-לב מספיק שתגיד *"טווינקל-טינקל, בומפי-דומפי, יש לי משאלה שתתגשם הלילה."*
ומיד המשאלה מתגשמת. כי זהו הקסם בארץ טולדרול ובאבני-לב הפזורים בה.
הנה כוחות הקסמים, באבני-לב ובלבבות של טרולים המחזיקים אותן.

שנים רבות הטרולים שומרים על ההרים היפים שבארץ טולדרול ועל האחו הירוק שסביב הכפר שלהם. הם הולכים בזהירות דרך היער הגדול, כדי לא לדרוס את הצמחים. הם תמיד קפצו מעל הגשר המחבר את גדות הנחל הכסוף כדי לא לזהם את המים שלו.
הם אהבו את ארצם והתייחסו אליה בכבוד מתאים.
הטרולים ידעו שכל הדברים הטובים באים מהחי: העצים, הפרחים והדשאים שסביב.
זו הייתה הארץ אותה אהבו.

אך היה זמן שלא הכל היה יפה, רענן ופורח בארץ טולדרול, ובמיוחד בכפר הטרולים הקטן. ברקים ורעמים הדהדו מעל ההרים וענים כבדים התגלגלו בשמיים.
אם הבטת היטב, יכולת לראות ערמות פסולת המפוזרות סביב. אשפה פוזרה ללא סדר בסביבה וברחובות הכפר. נראה היה כאילו הטרולים השאירו לכלוך בכל מקום שדרכו עברו.
עצלנות השתררה בארץ הטרולים ואשפה התחילה להיערם בכל מקום.

טרולית אחת ניסתה לנקות את הלכלוך כל יום. שמה היה טיזי, ושערותיה האדומות נראו כאילו עשויים מאש.
גם היא ידעה לבקש מילוי משאלות, כמו כל הטרולים, אך היא ידעה גם לבצע דברים. אם היא ראתה אשפה על הארץ היא אספה אותה מיד ושמה לסלי אשפה הקלועים.
אך למרות כל עבודתה אשפה היוותה עדיין בעיה קשה בכפר שלהם. היא התאספה בלי סוף ולא היה מקום לאן לשים אותה יותר. איש לא ידע מאין בא כל הלכלוך הזה ולמי הוא שייך. הטרולים לא רצו יותר זבל ליד הבתים היפים שלהם. ואיש לא מוכן היה לקחת אחריות.

טיזי חשבה זמן רב על הבעיה ובסוף מצאה את התשובה הפשוטה אך גם המוצלחת ביותר. היא אמרה לטרולים להביא למרכז הכפר את כל האשפה שרק יכולים למצוא.
הם הביאו חפצים ודברים מלוכלכים ומסריחים ומעשנים ודבקים. הם הביאו צמיגים ישנים, בדים קרועים וסמרטוטים וחולצות ישנות. הם הביאו אשפה. את האשפה הטובה ביותר והגרועה ביותר. אבל מה שחשוב: הם הביאו את הכל.
וכשכל זה נאסף לרגליה, טיזי הוציאה אבן-לב שלה, נגעה בו וקראה:
"טווינקל-טינקל, בומפי-דומפי, יש לי משאלה. סלקי מכאן את האשפה."
בדיוק כך. כמה פשוט. ואז...

.. לא קרה כלום. האשפה נשארה כפי שהייתה. יותר מזה. כשטיזי עצמה את עיניה כשעשתה את המשאלה שלה, נוסף עוד לכלוך לערמת האשפה. וכמה שניסתה את כוחות הקסמים של אבן-הלב שלה, היא לא הצליחה לסלק את הלכלוך.
אבל עכשיו כל הזבל הזה היה שייך כבר לה, וטיזי לא ידעה מה לעשות אתו. היא ישבה מול הערמה הגבוהה וחשבה, וחשבה. וכשישבה כך הופיעה ציפור צבעונית קטנה שקוראים לה טיטר-טוויטר והיא עפה סביב ושרה "צ'ירפ-צ'ירפ. איזה בזבוז. אני לא זורקת, אני משתמשת שוב." טיזי הקשיבה לציפור וראתה בהפתעה שזו תופסת במקורה פיסת ניר ומושכת אותה מהערמה. ואחר כך עפה משם עם הניר במקור שלה.

טיזי מאוד רצתה לדעת מה תעשה הציפור עם פיסת הניר הקטנה. היא הלכה אחרי טיטר-טוויטר שעפה עד קצה העמק ושם עלתה על ענף של עץ מיובל, שעליו היא בנתה את הקן שלה. בתוך הקן הגמור למחצה מונחת הייתה ביצה ירוקה.
טיזי ראתה איך הציפור עפה סביב הביצה ומחזקת את הקן בפיסת הניר שהוציאה מערמת האשפה.
תוך כדי המעוף צפצפה טיטר-טוויטר
"צ'ירפ-צ'ירפ. איזה בזבוז. אני לא זורקת, אני משתמשת שוב."
"זהו-זה!" קראה טיזי בשמחה "צריך להשתמש שוב ולא לזרוק. גם אנו נעשה כמו שהציפור הזו

עושה." מרוגשת רצה טיזי חזרה לכפר עם החדשות הטובות.
"זה מאוד פשוט" אמרה טיזי לחבריה הטרולים כשלקחה לידה את סל האשפה "נעשה כמו אותה הציפור. בואו אתי." הטרולים הלכו אחרי טיזי והיא הובילה אותם חזרה לשולי העמק, אל העץ המיובל.
"הביטו" היא קראה "זה מה שעושה הציפור".
הטרולים התאספו סביב לענף כדי לראות את פיסת הניר שבה ריפדה טיטר-טוויטר את קנה.
"צ'ירפ-צ'ירפ. איזה בזבוז. אני לא זורקת, אני משתמשת שוב." הציפור המשיכה לצפצף כשעפה סביב הקן.

"פשוט, פשוט, פשוט" שרו הטרולים "טיזי צודקת. נעשה כמו הציפור. נביא את כל האשפה הנה."
הטרולים רצו חזרה לכפר כדי לאסוף את האשפה וטיזי השאירה את הסל שלה עם כל הזבל תחת הקן של הציפור.
תחילה נראה שהציפור אוהבת שמביאים לה כל הדברים הזרוקים. הקן שלה רופד יפה עם ניירות וחתיכות סמרטוטים. טיזי והטרולים הביאו עוד ועוד פסולת אל העץ.
זו הייתה התשובה! הם עשו בדיוק מה שעשתה הציפור. היא לא הייתה צריכה יותר לעוף עד הכפר כדי להביא לה פסולת והכפר נשאר נקי!

יום אחרי יום, שבוע אחרי שבוע סחבו הטרולים את הפסולת שלהם לקצה העמק ולעץ המיובל. לא עבר זמן רב והעץ היה קבור בהר של אשפה.
משום מה הציפור לא השתמשה בפסולת באותו הקצב בו עשתה זאת תחילה. למעשה כבר כמה ימים לא ראו את טיטר-טוויטר בכלל.
טיזי דאגה. היא עלתה על ערמת האשפה וטיפסה על הענף עד הקן של הציפור. אך היא לא מצאה אותה. הדבר היחיד שראתה שם הייתה הפסולת, הקן והביצה הירוקה.
איפה טיטר-טוויטר? טיזי ידעה שצריך לשמור שהביצה תהיה חמה. "לא כך צריכה לעשות הציפור" מלמלה טיזי כשהביטה סביב וחיפשה את הציפור-אמא "היא עושה את זה לא נכון."

טיזי קראה תחילה לטיטר-טוויטר שתחזור, ואחר כך התיישבה בעצמה בקן על הביצה כדי לשמור אותה חמה. כשישבה שם כך התחילה להריח, והריח היה גרוע מאוד.
"פוווו!" קראה טיזי וסתמה באצבעות את אפה "העץ הזה מסריח כמו גרביים ישנות, כמו כרוב נבול ולחם חרוך. אני לא יכולה לשבת כאן יותר. איפה הציפור?"
אך היא המשיכה לשבת על הביצה. היא ישבה עוד ועוד. ובסוף, אחרי מה שנדמה היה שעות על גבי שעות, טיטר-טוויטר הופיעה על העץ השכן.

"איפה היית?" נזפה בה טיזי "לא השתמשת באשפה שלך ששמנו תחת העץ והביצה הירוקה שלך מתקררת." "אשפה שלי?" קראה טיטר-טוויטר ברוגז "אתם קוברים את העץ שלי תחת אשפה שלכם ומאשמים אותי? זו פסולת שלכם. בעולם של ציפורים אין דבר כזה כמו פסולת. אנו משתמשות בכל." "אבל זאת לא סיבה לעזוב את הביצה שלך" אמרה טיזי.
טיטר-טוויטר צפצפה בעצב "היה כאן יותר מדי אשפה, יותר מדי לכלוך. לא רציתי שהביצה שלי תבקע בתוך הסרחון הזה. אני עכשיו מחפשת לי מקום חדש כדי לבנות לי קן. אתם גרמתם לכל זה. עכשיו שבי על הביצה שלי עד שאוכל לחזור." והיא עפה שוב.

טיזי הרגישה מוזר. הנה היא ישבה על ביצה ירוקה בתוך קן, הבנוי על ידי טיטר-טוויטר, באמצע ערמת פסולת. וי! מה יעשו הטרולים עם כל הפסולת הזו?
"פסולת" היא חזרה ואמרה שוב ושוב "פסולת.." ופתאום עיניה נפתחו לרווחה והיא קראה "זו התשובה! לא צריך פסולת. אנו צריכים לשמור יותר טוב את הדברים שסביבנו. אז לא תהיה פסולת!"
הטרולים סילקו את ערמת האשפה שבנו תחת העץ. הם התחילו להשתמש בכל, עד שניצלו אותו עד הסוף. עלי שלכת ודשא קצור הם חרשו חזרה לתוך האדמה. בחתיכות חבלים השתמשו שוב ושוב. מפיסות ניר בנו קנים לציפורים, בתקווה שאלה תשובנה. אלה שהציפור של טיזי לא שבה ולכן טיזי עדיין יושבת על הקן.

כעבור זמן הכל היה שוב נקי בקצה העמק אבל הטרולית בעל שערות האדומות ישבה עדיין על הביצה שבקן. טיזי ישבה וישבה ופתאום הרגישה בתנועה קלה בביצה. היא יצאה בזהירות מהקן והביטה איך הביצה נסדקת וממנה מציצה ציפור צבעונית היפה ביותר.
הציפור הקטנה הביטה סביב ואז קפצה על אצבעה של טיזי ושרה "צ'ירפ-צ'ירפ. איזה בזבוז. אני לא זורקת, אני משתמשת שוב."
ובעדינות נקרה בלחי של טיזי.
ומאז הציפור הפכה לאחות של טיזי. כי לאן שטיזי לא תלך, הציפור עפה מעל ראשה כדי שכולם יזכרו שאין לזרוק פסולת בארץ טולדרול.